

עלון מס' 5 תמוז התשע"ג

מסן
 "אלמק מסן סוריה.."

דבר תורה דינה כהן

אנו בחודש תמוז לקראת ימי בין המצרים. תקופת הגאולה רצופה עליות וירידות. לפעמים יש מאורעות שנראים לנו לא מובנים. אמר החפץ חיים: אחי יוסף היו מלאים קושיות ותמיהות, מאז ירידתם הראשונה למצרים כל המאורעות שמסביבם היו מלאי פליאות, לפתע הם נחשדים כמרגלים, הכסף נמצא בפי אמתחותיהם, פרשת הגביע וכו'. הם אינם יודעים לשית עצות בנפשם ומאשימים איש את רעהו. ועדיין השאלה במקומה עומדת: "מה זאת עשה אלוקים לנו?" עד ששמעו מפי אחיהם שתי מילים: "אני יוסף" והכל נתחוור להם לגמרי. כל הקושיות, התמיהות והספקות נעלמו כלא היו. כך יהיה בעתיד, כשישמע כל העולם כולו את קול ד' המכריז ואומר: "אני ד'" או אז כל התמיהות שהיו לישראל על המתרחש בעולם- יעלמו. אז יתגלה בברור שכל הנעשה תחת השמש אינו אלא מיד ד' לטובתם של ישראל שנזכה לראות מהרה בבניין אריאל ובאור ד' המתגלה על העולם כולו.

והיא שעמדה חוה וודקה

תמוז. אדר-אסתר, ניסן-מיילדות, סיון-רות, נעמי, אבל תמוז?! אתגר אמיתי קיבלתי. תמוז מזכיר ירושלים, בית המקדש, חורבן, תחיה- אבל מאיפה לשלוח דמות של אישה שקשורה? ...המממ... בכל זאת, יגעת ומצאת תאמין. חיפשתי וחיפשתי ומצאתי, אומנם לא ידועים לנו מדי הרבה פרטים עליה אך הסיפור היחיד שיש חזק ומעשיר. קראו לה מלכה די פרנס והיא התגוררה בעיר העתיקה בירושלים בימים שעברו. וכך מסופר, "בימים ההם ומלכה די פרנס, אשת חיל ויראת שמים, היתה מספקת מים ונרות חנים לכל באי הכותל. גם כסאות וספסלים היתה מחזיקה סמוך לכותל ונותנת לכל זקוק לישיבה על-יד הכותל. שנים רבות החזיקה במצווה זו. ונשי אלופי הישמעאלים היו מבקשות אותה, שתעתר בעדן לפני הכותל. לילה אחד פגע בה נער ישמעאלי. מלכה התעלפה כמעט, וכל עוד נפשה בה נכנסה לביתה ובאותו לילה נפל הנער המשולח למשכב, שוכב כבול עץ לא ינוע. צעקה גדולה היתה בביתו, כי יחיד הוא להוריו. מיד באו לביתה של מלכה די פרנס. נשקו ידיה, בכו והתחננו לה, "חוסי נא, רחמי נא, גם האלוקים רחמן הוא. העתירי בעדו." השיבה להם, "אם חפצים אתם בחייו, הביאוהו מיד במטתו אל כותל המערבי. שם יתוודה ויבקש במעמד קהל ישראל סליחה מעם השכינה השורה בכותל, ואז יירפא לו". מיד הביאוהו אל הכותל ועשה כן. ראש המקובלים של "בית אל" פרש ידיו על המשותק והתפלל אל ה': "קל נא, רפא נא לו. למען קדושת המקום ולמען כבוד ישראל!" וכל הקהל ענה, "אמן". וצוה הרבל שני חכמים ללוות את החולה לביתו. ומיד קם החולה והתהלך כאחד האדם, והיה נס גדול ומפורסם." (סיפורי כותל המערבי, פגראייבסקי, מתוך ספר המועדים) אולי בדורינו נראה הענין כמשונה, התפללה אשה יראת שמים על נער ערבי?! אך לדעתי טמון בסיפור ענין חשוב ויסודי. המצב האמיתי של עמ"י בארצו הוא כמו שכתוב בתפילת "עלינו לשבח"- "להפנות אליך כל רשעי ארץ... ויקבלו כולם את עול מלכותך" שגם הגויים יכירו בכוחו ובריבונות של הקב"ה וביעודו של עם ישראל. בזכות החסדים שעשתה, זכתה מלכה די פראנס לקדש את שם שמים בפני קהל גדול של יהודים וגויים. כל מעשה של חסד מביא אור קדוש לעם כולו ומקרב עוד קצת את ביאת הגאולה. שנזכה.

הגיגים

לא קל ללמד נהיגה

בשעה טובה ומוצלחת עברתי טסט. "עשיתי רשיון" בישראל. אפשר לשחרר אנחת רווחה ארוכה ארוכה. אפשר לתפור את החור בכיס, ואפשר לשקם את שאריות בטחוני העצמי הפצוע. כן, רצף של 43 שיעורים מלאי הערות, גערות, הטפות מוסר ושאלות רטוריות ריסקו את האמון שלי באפשרות שאי פעם אוכל לנהוג. הטסט היה בבחינת נס גלוי.

ישבתי עם בעלי להרמת כוסית, ולהפקת לקחים לקראת התקופה הבאה של חיינו. רוני נכנסת למטבח. בתנועת יד בלתי זהירה נשפכה כוס הקפה החגיגית על השולחן, המפית, החצאית וכל מה שבאיזור.

"למה את שופכת? את לא יודעת להיזהר? ילדה בגילך צריכה לדעת לשמור על הידיים שלה! אי אפשר לשים כוס קפה לידך? תראי איך הכל מלוכלך!" את פניה של רוני לא ראיתי. אבל תוך כדי בליל הצעקות הלבבי שזרם מפני, עלה בזכרוני בליל דומה, אותו שמעתי לפני זמן קצר:

"איך את נוהגת? למה את נצמדת כל הזמן לימין? את לא יודעת להיזהר? אחרי כל כך הרבה שיעורים את עדיין לא תופסת את זה? איך תעברי ככה טסט?"

אופס. אני יודעת מה רוני מרגישה. האמון שלה בעצמה התנדף לאי שם, הבטחון העצמי נפל בקול רעש גדול על הקרשים. הרי זה בדיוק מה שקרה לי.

וזו לא הפעם הראשונה. ילדי נאלצים ללמוד נהיגה אצל מורה קשוחה, שדואגת בכל פעם מחדש להוכיח להם כמה קטן המרחק בין הצלחתם לבין התחתית. מורה שמדגישה את הכשלונות, ובקושי מותירה להם סיכוי לעבור אי פעם טסט.

החלטתי להיות מורה לנהיגה יותר טובה מזה שלי. בכל פעם שאחד מילדי חורג מכללי הנהיגה, אין צורך לצעוק או להוכיח, הרי הם רוצים להיות נהגים טובים, וצריכים הרבה כח נפשי בשביל להצליח. אז מספיקה תזכורת קטנה, כמו זו שהייתי מצפה מהמורה שלי: "רמזור אדום - עוצרים".

ומדי פעם, לא תזיק מחמאה, כמו זו שצפיתי לה במשך 43 שיעורים, וטרם זכיתי לה: "יופי, שמרת על המרחק!"

בהצלחה לכולנו, ושנשכיל להיות מורי נהיגה טובים.

הצילומים בחסות ישיבת נתיבות ישראל

”שומר פיו ולשונו, שומר מצרות נפשו”

נורית רוקח
לע”נ תפארת בת ניצן

נשים יקרות שלום! בחודש שעבר למדנו את נושא “הוי דן כל אדם לכף זכות” כשמדובר על אדם ירא שמיים. והפעם נתמקד בסוג השני: שומר מצוות בינוני. הכוונה לאלה הנוהרים מחטא, אך לעיתים נכשלים בו. ואלו הם פרטי ההלכה המחייבת לדון אדם לכף זכות כשמדובר בשומר מצוות בינוני: א. כאשר הספק הוא שקול והצדדים לזכותו ולחובתו ניראים לך שוים, את חייבת לדון אותו לכף זכות. ב. אם נראים הדברים נוטים יותר לחובה מאשר לזכות, נכון להשאיר את הדבר בדעתך בספק ולא להכריע לחובה, אם כי מצד הדין את רשאית לשער בדעתך את המעשה לחובתו. ג. אפילו במקרה שהדבר נראה נוטה הרבה יותר לחובה, גם אז מדה טובה היא לדון אדם לכף זכות. נזכר את דברי חכמינו ז”ל, כי מי שדן את זולתו לכף זכות, כך ידונו הקדוש ברוך הוא לכף זכות. (שבת קכז) שמירת הלשון היא המפתח לכל הישועות, מפתח לברכה, לקבלת תפילות, להינצל מצרות ולזכות בדין. והדרך לשמירת הלשון היא בלימוד יומי של ההלכות: כתוב בחובת השמירה לח”ח: “ עיקר השמירה לא נעשית בקבלת הלב בלבד, כי אם שיהיה לו עת קבוע בכל יום.... ללמוד ההלכות והמוסר השייכים לענין חלק ההדבור” שנזכה לגאולתן וישועתן של ישראל ולשמיעת קול שופר של משיח צדקנו בב”א.

טעמו וראו כי טוב חן צרפתי

אין כמו אוכל של סבתא. זה מתחיל בדפיקה על הדלת, הגענו לביקור. סבתא פותחת את הדלת. עוד לפני הנשיקה כבר פורצים לחדר המדרגות הריחות של התבשילים. יש שם משהו מטוגן ומשהו אפוי ומרק. בטוח שמרק. ואז נשיקה מסבתא. נשיקה ריחנית שכמוה אי אפשר לקבל בשום מקום אחר. נשיקה בריח מטוגן ואפוי ומרק. בטוח שמרק. כשנכנסים הביתה מקבלים כוס מיץ קר להפיג את חום הדרך ומאחורי הגב של סבתא מתחמקים למטבח, לטעום משהו עוד לפני שהיא תציע. והנה על השיש- מטוגן ובתנור- אפוי ובסיר על הכיריים, גם בקיץ וגם בחורף יש מרק. וסבתא מושיבה ומגישה צלחות עמוסות כל טוב. אבל אני מחכה לצלחת הכי טובה. צלחת המרק. בטוח שמרק.

קורות באורות

- מרק בצל / שרה נתני
- 5 בצלים גדולים
- מעט שמן לטיגון
- 3 כפות קמח
- 1 כף אבקת מרק בצל
- 1 כפית פפריקה מתוקה
- קורט אגוז מוסקט
- מלח

- מרק תימני / אסתר שאר ישוב
- 3 ירתיים עוף
- 1 עגבניה
- 2 חופנים כוסברה קצוצה
- 4 בצלים קטנים
- דלעת
- 6 שיני שום
- 1 כף חוויאג’
- 1 כף כורכום
- 1 כף אבקת מרק
- מלח

אופן ההכנה:

לקצוץ את הבצלים ולהזהיב אותם בסיר עם מעט שמן. לשמור שלא ישרפו אלא רק יקבלו מעט צבע. להוסיף את הקמח תוך כדי ערבוב ואחריו להוסיף בהדרגה 1/2 כוס מים ולערבב היטב שלא יוצרו גושים. אם התערובת סמיכה מאוד ניתן להוסיף עוד מעט מים. להרתיח את התערובת בלי לכסות את הסיר ולהוסיף תבלינים. להוסיף מים, להרתיח שוב ולבשל כעשר דקות. קל להכנה, טעים מאוד וממלא את הבית בריח שיגרום לכל בני הבית לבוא לבדוק מה מתבשל בסירים. יהיו מי שיתמהו על הבחירה להכין מרק כשבחוץ חם והביל אבל לפחות אצלי המרק הולך טוב בכל עונה של השנה וברוך השם שאנחנו חיים בדור של מזגנים...

אופן ההכנה:

להרתיח מים בסיר וכשרותחים להכניס את העוף. להביא שוב לרתיחה ולנקות את הקצף שמצטבר למעלה. להוסיף עגבניה מגורדת, חופן כוסברה קצוצה ואת הבצלים הקטנים, אפשר להשאיר שלמים אולחנות לפי מה שאוהבים. להוסיף את התבלינים ולבשל 45 דקות על אש בינונית. להוסיף את הדלעת 30-20 שיני שום שלמות (לפי הטעם). לבשל כמה דקות עד שהדלעת רכה מעט אך לא מתפרקת. לכבות את האש ולהוסיף חופן נוסף של כוסברה קצוצה ו- 4 שיני שום קצוץ.

בתאבון!

